

bestyrelse nu er kommen ind i et mere økonomisk Spor. Dette Forslag stiller jo betydelig større Krav til Statens Finanser end den nugældende Husdyrlov. Dette sker ganske vist under den tiltalende Motivering, at Pengene skulle ydes til Ophjælpning af det betrængte Landbrug, og naar det er Tilfældet, maatte jo alle vi betrængte Landmænd være særdeles tilfredse med en saadan Lov. Men ikke desto mindre skal jeg for mit Vedkommende ærlig tilstaa, at min Glæde er noget blandet. Jeg har ikke kunnet frigøre mig for en Tvivl om, hvorvidt de store Beløb, der her udredes, ville bringe en tilsvarende Nytte for Landbruget, og denne min Tvivl støtter jeg paa en Del af de Erfaringer, vi allerede have høstet. Paa Hesteavlens Omraade er det jo især den jyske Hest, der forceres frem med en utrolig Hast og betales med en efter vore Forhold ganske urimelig høj Pris. Det er jo glædeligt, naar det, vi producere her i Landet, betales med høje Priser, men disse høje Hestepriser ere ikke betalte af Udlændinge, men af Landmænd her i Landet, der ville bruge den jyske Hest som Avlsdyr. Det er altsaa ikke Penge, der ere bragte ind i Landet, men de ere flyttede fra den ene Borgers Lomme til den andens, og disse høje Priser have derfor ikke saa meget tiltalende for mig. Vi ere naaede op til det Standpunkt ved, at man altid har hævded, at den jyske Hest er en saa fortrinlig Eksporthest. Det har den ganske vist været hidtil, men det er et stort Spørgsmaal, om den kan bevare den Stilling i Fremtiden. Man gaar jo mere og mere over til at anvende mekanisk Kraft til de svære Kørsler i Byerne og dels ogsaa paa Landet, og naar dette sker i den Udstrækning, som det ser ud til, er jeg meget i Tvivl om, om den jyske Hest er i Stand til at bevare sit gode Renomme, som Eksporthest. Den er hverken søgt som Militærhest eller som Droskehest, der kan altsaa kun være Tale om, at den endnu er den bedste Brugshest for vore Forhold. Men det betvivler jeg meget. Det er muligt, at der paa Herregaardene, hvor de have deres specielle Landvejsheste, Køreheste og deres Slæbeheste, kan være god Brug for den, men jeg tror ikke, at det bliver til saadanne Priser som hidtil. Jeg tror, at vore Heste fra Øerne egne sig mere som Brugsdyr i det lille Landbrug end den jyske Hest, der ikke saaledes er opfødt paa Mælk og Honning eller Mælk og Sukker, som det blev sagt i det andet Ting, men som tidlig er vant til Strabadser. Jeg tror, at de efter deres

Bygning taale bedre, uden at tage Skade i Benene, at færdes paa Landevejene, og at Landbruget derfor er bedre tjent med adskillige af de Hesteracer, vi have her paa Øerne. Jeg er derfor tilbøjelig til at tro, at den jyske Hest, naar Udviklingen gaar, som det tegner til, vil tabe sin Værdi som Eksporthest, og vi have da ikke opnaaet det absolut bedste gennem de mange Penge, som af Statskassen ere anvendte til Forcering af denne Avl.

Hvad nu Kvægavlen angaar, ønsker jeg gerne som Udgangspunkt for det, jeg vil sige derom, at tage en Udtalelse, som faldt under 2den Behandling i det andet Ting fra den ærede Folketingsmand for Skanderborg Amts 4de Valgkreds (P. T. Nielsen). Det er kun nogle faa Linier, og jeg tør derfor vist forudsætte, at den højtærede Formand vil tillade mig at oplæse dem. Udtalelsen findes i Folketings-tidenden Sp. 2427 og lyder saaledes: „Der hersker for Tiden en meget stærk Strid om, hvorvidt de raadende Principper i Kvægavlen ere rigtige. Det er Assistent Stribolt paa Landbohøjskolen, der har givet Anledning til denne Strid, idet han hævder, at der hidtil er taget for lidt Hensyn til Dyrenes Ydelser — han tænker paa Kvæget — af Mælk og Fædt, medens der derimod er taget for meget Hensyn til Dyrenes Form. Dyrskuerne have været Skønhedskonkurrencer, idet man har taget for lidt Hensyn til Dyrenes gode Egenskaber. Det er Kernen i hans Angreb,“ og den ærede Folketingsmand slutter saa: „og jeg tror, han har nogen Ret.“ Jeg har den samme Tro som den nævnte ærede Folketingsmand, men min Tro er kun noget stærkere. Jeg tror nemlig, at Hr Stribolt har fuldt ud Ret. For 40 Aar siden var jeg som Elev paa Hindholm sammen med en Del Lærere og andre Elever paa den da vidtberømte Herregaard Gunderslevholm, som da blev dreven af den baade som Landmand og Opdrætter almindelig bekendte Kammerraad Andersen. Efter at vi havde gennemset Staldene, præseuerede vor elskværdige Vært os nogle faa Stykker af sine bedste Malkekøer, men de havde meget lidt tilfælles med de Eksemplarer, vi nu se paa Dyrskuerne. De havde ikke det Eksteriør, som nu kræves, det var meget tarveligt udseende Dyr. Det stemmer meget godt med de Erfaringer, jeg har gjort, og som mange Landmænd, jeg har talt med, ogsaa have gjort. Det var ikke saadanne Udstillingsgenstande, som den Gang gik for at være de bedste Malkekøer. For 20—30 Aar siden var der